

Prædiken til første søndag i advent Luk. 4, 16-30

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas: Jesus kom også til Nazaret, hvor han var vokset op. På sabbatten gik han efter sædvane ind i synagogen, og han rejste sig for at læse op. Man rakte ham profeten Esajas' bog, og han åbnede den og fandt det sted, hvor der står skrevet:

*Herrens ånd er over mig,
fordi han har salvet mig.
Han har sendt mig
for at bringe godt budskab til fattige,
for at udråbe frigivelse for fanger
og syn til blinde,
for at sætte undertrykte i frihed,
for at udråbe et nådeår fra Herren.*

Så lukkede han bogen, gav den til tjeneren og satte sig, og alle i synagogen rettede spændt øjne mod ham. Da begyndte han at tale til dem og sagde: »I dag er det skriftord, som lød i jeres ører, gået i opfyldelse.« Alle gav de ham deres bifald og undrede sig over de nådefulde ord, som udgik af hans mund, og de spurgte: »Er det ikke Josefs søn?« Han svarede dem: »I vil sikkert bruge denne talemåde mod mig: Læge, læg dig selv! og sige: Vi har hørt om alt det, der er sket i Kapernaum; gør det samme her i din hjemby!« Men han sagde: »Sandelig siger jeg jer: Ingen profet er anerkendt i sin hjemby. Og jeg siger jer, som sandt er: Der var mange enker i Israel på Elias' tid, dengang

himlen var lukket i tre år og seks måneder, så der blev stor hungersnød i hele landet; og Elias blev ikke sendt til nogen af dem, men til en enke i Sarepta i Sidons land. Og der var mange spedalske i Israel på profeten Elisas tid; og ingen af dem blev renset, men det blev syreren Na'aman.« Alle i synagogen blev ude af sig selv af raseri, da de hørte det; de sprang op, jog ham ud af byen og drev ham hen til kanten af det bjerg, deres by var bygget på, for at styrte ham ned. Men han banede sig vej imellem dem og gik. Lukasevangeliet 4,16-30

Nazaret står på den anden ende.

Jesus, byens berømte søn er hjemme på besøg. I gennem længere tid er rygterne gået om ham på hele egnen. Rygter om store helbredende, ja nærmest magiske evner, om veltalenhed, om talent og stor fremtid.

Nu har Maria og Josef fået sagt højt til et par af de nærmeste venner, at ”Jesus, I ved den ældste af vores, kommer hjem her i weekenden. Det er også længe siden, vi har set ham. Vi glæder os sådan til at se ham og høre, hvordan han egentlig har det”.

Vennerne har fortalt det til naboerne, og sådan er rygten gået, og pludselig er der er

en stemning af spændt forventning i hele landsbyen. Har byen endelig fået sin berømmelse? Vil Jesus være den, der sætter Nazaret på landkortet? Borgmesteren tænker i hvert fald sit, og han har ringet til både News og Go'morgen Israel. Den lokale skiltemaler har malet byskiltet op i nye farver "Nazaret" med tilføjelsen "hjemsted for Jesus af ...".

Og der er også glæde i synagogen, for Jesus har altid været en trofast kirkegænger, når han var hjemme, og synagogeforstanderen glæder sig ved tanken om alle de mennesker, der vil fylde stolene og synge med på hymnerne, skidt med at de mest kommer for at få et glimt af Jesus, bare de kommer.

Forventningen stiger i synagogen. Ikke en eneste kirkegænger mere kunne klemmes ind. Og Jesus er dagens lægmandslæser, man rækker ham bogen, han læser dagens tekst, profeten Esajas ord om nådeåret fra Herren, ordet, der skal bringe glæde hos fattige og arme, helbredelse til syge og frihed til fanger.

Det er kendte elskede ord, løfter fra Gud til folket. Forjættelser, som enhver kan fylde med sin længsel. Og læser Jesus da ikke bare smukt? En fin diktation, en dejlig stemme, mørk og klangfuld. En glad mumlen breder sig mellem folk, da Jesus løfter hovedet, ser alvorligt på dem og siger: "I dag er det skriftord, jeg lige læste, gået i opfyldelse".

For hvor er det godt og smukt sagt. Tænk engang, at vores tømrer Josef, her fra vores by Nazaret, har sådan en søn. Hvor kan vi være stolte.

Hvor let havde det ikke været for Jesus at bøjede hovedet taknemmeligt og ydmygt, sæt-

te sig ned og lade dem hylde sig. Lade dem spærre sig inde i kærlige ord og rosende klap på skulderen og blot leve op til deres forventninger. Det havde bestemt været det venligste overfor Josef og Maria.

Eller Jesus kunne have valgt at holde gode miner til slet spil. Lidt a la Jørgen Varnæs fra Matador, der også vender hjem som byens store søn, Folketingskandidaten, som lader som om, han er alt, hvad de håber derhjemme i Korsbæk, men som efterhånden viser sig at være noget helt andet.

Men Jesus har det ikke sådan, at han gør, hvad folk forventer af ham. Jesus er ikke den, der lyver om sig selv, lader som om, han er noget andet, end han er, eller holder gode miner til slet spil. Jeg tror simpelthen ikke, han kunne sådan noget. Hvis han havde kunnet og villet den slags, så kunne de måske have sparet en korsfæstelse.

I stedet giver han sig til at sige fuldstændig ligeud, hvad han mener om dem, deres motiver og deres fremtidige rolle i hans berømmelse.

I har misforstået hele projektet, siger han; vil have mig til at være jeres egen lille berømte medicinmand og festtaler. Men det vil jeg ikke, og jeg kan allerede sige jer, at det under og den fremtid, der ligger i mig, får I ikke del i!

Jeg er ikke Nazarets søn, jeg er ikke Josefs søn, jeg er Guds søn og verdens frelser!

Jesus skider i sin rede! Og folk i Nazaret bliver rasende på ham.

Men der er opgør, der er nødvendige.

Jesus kunne ikke lade dem blive i troen på, at alt, hvad de troede om Gud, var sandt. Eller at alle deres regler og begrænsninger

var Guds vilje med menneskelivet. Jesus kunne ikke selv rummes i deres forventninger, og når forventninger brydes og sprænges, så koster det vrede, uro og angst. Det kender mange af os fra vores eget liv. Som et ungt menneske, jeg kender, sagde til mig på et tidspunkt: "Jeg skal hele tiden være, som de forventer, jeg er. Jeg kan næsten ikke holde det ud. Men jeg er også bange for at gøre og være noget andet, for hvad så hvis de ikke mere kan li' mig?"

Folk i Nazaret kan tydeligvis ikke mere li' Jesus. De gør det, enhver, der overvejer at sige fra, frygter skal ske: De smider ham ud. De støder ham bort, ja de prøver faktisk på at slå ham ihjel. Men der skal som bekendt et kors og et Jerusalem til at lukke munden på Jesus.

Det er advent. Første søndag i advent. Advent kommer af *Adventus domini*, som betyder Herrens komme. Også vi kan vente os fint besøg. Byens søn kommer hjem til jul, Jesusbarnet kommer hjem og skal selvfølgelig til gudstjeneste, og alle skal vi hen i kirken juleaftensdag for at være i hans selskab og lytte til de smukke ord. Fyldte af forventninger til Gud og Jesus (og til middagen, som venter derhjemme) om en dejlig og perfekt jul.

Men det gælder også os nu i dag, her i vores sogn og kirke, at Jesus ikke kommer for at leve op til vores forventninger. Han kommer i sin egen grænsesprængende, provokerende og uroskabende form. Født i en stald, svøbt og lagt i en krybbe, udenfor lands lov og ret. Vi kan ikke få ham, som vi vil have ham. Vi kan få noget helt andet. Guds dybe, besværlige, uroskabende kærlighed. Som aldrig

lader os gro fast i forventninger, fordomme og faste regelsæt.

Guds kærlighed i Jesus som skaber os om til nye mennesker. Gud give os modet til ikke at støde Jesus bort men i stedet at tage imod ham. Amen

Kirsten Kruckov Sønderby

Skt. Jørgens, Aabenraa

Salmer:

74, 80, 69, 86

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk